

Evangelí del diumenge II després de Nadal: al principi era el verb

Evangelí i comentari del diumenge segon després de Nadal (Cicle C). “El qui és la Paraula s’ha fet home i ha habitat entre nosaltres”. El Verb etern, sense deixar de ser Déu, es va fer home, com cadascú de nosaltres. No és un ésser llunyà, que contempla indiferent els homes: es va encarnar per salvar-nos, perquè l’estimem sempre.

Evangelí (Jn 1, 1-18)

Al principi existia el qui és la Paraula. La Paraula estava amb Déu i la Paraula era Déu. Ell estava amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res no hi ha vingut sense ell. En ell hi havia la vida, i la vida era la llum dels homes. La llum resplendeix en la foscor, i la foscor no ha pogut ofegar-la. Déu envià un home que es deia Joan. Vingué com a testimoni a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom cregués. Ell no era la llum, venia solament a donar-ne testimoni. Existia el qui és la llum veritable, el qui ve al món i il·lumina tots els homes. Era present en el món, que per ell ha vingut a l'existència, i el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els ha concedit de ser fills de Déu. No han nascut per descendència de sang, ni d'un desig

carnal, ni d'un voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria, glòria que ha rebut com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat. Joan dona testimoni d'ell quan proclama: «És aquell de qui jo deia: El qui ve després de mi em passa al davant, perquè, abans que jo, ell ja existia». De la seva plenitud, tots nosaltres n'hem rebut gràcia rere gràcia. La Llei fou donada per Moisès, però la gràcia i la veritat han vingut per Jesucrist. A Déu, ningú no l'ha vist mai: el seu Fill únic, que és Déu i està en el si del Pare, és qui l'ha revelat.

Comentari

Durant el Nadal meditem amb goig els relats, plens de color, dels

Evangelis que ens parlen del naixement de Jesús. També es presenten a la nostra consideració, però, textos com el d'avui, que ens convida a elevar-nos per sobre dels detalls anecdòtics i pintorescos, per contemplar el misteri del naixement de Jesús i comprendre'n millor el significat i les conseqüències que té per a la nostra vida. Estem davant d'un text admirable, on se sintetitzen harmònicament els fonaments de la fe.

“Al principi existia el qui és la Paraula”: El Verb (o la Paraula) no és una criatura, sinó algú que existia des de tota l'eternitat. “Ell estava amb Déu al principi (*ho Theós*)”: es tracta, doncs, d'una persona diferent d'aquella que al text grec s'anomena *Theós*, amb article, i que es refereix al Pare, origen de tot. Però aquesta persona, diferent del Pare, també des del principi “era Déu” (v. 1), compartia la seva mateixa

naturalesa. El text de l'Evangeli ens va introduint així a la intimitat de la Trinitat: una única naturalesa divina, en què hi ha una distinció de persones. De moment, se'ns parla d'aquella de qui tot procedeix (*ho Theós*), i del Verb.

A continuació, rememorant el capítol primer del llibre del Gènesi, el relat de la creació del món en set dies, s'explicita allò que s'hi deia de manera senzilla, però força pregona. En aquell relat, cada un dels dies s'inicia així: “Va dir Déu... (hi hagi llum, hi hagi firmament, la terra produeixi vegetació, etc.)”, i el que Déu diu, immediatament es fa: “i va ser així”. És a dir, Déu crea tot el que existeix articulant la seva Paraula, mitjançant el Verb. Per això ara s'indica que “Per ell tot ha vingut a l'existència (pel Verb), i res no hi ha vingut sense ell” (v.3).

Doncs bé –i aquí hi ha el més grandíós del que Déu va voler fer en la plenitud dels temps, la novetat sorprenent i inaudita–, “el qui és la Paraula s’ha fet home i ha habitat entre nosaltres” (v. 14a). Aquesta persona divina que és el Verb ha assumit una naturalesa humana, de manera que, sense deixar de ser Déu, s’ha fet home, com cadascú de nosaltres. Es va encarnar en una persona concreta i tangible: Jesús. Les paraules de l’evangelí de Joan tenen tota la força del testimoni ocular: “hem contemplat la seva glòria, glòria que ha rebut com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat” (v.14b). “No és la paraula erudita d’un rabí o d’un doctor de la llei –assenyala Benet XVI–, sinó el testimoni atge apassionat d’un humil pescador que, atret en la joventut per Jesús de Natzaret, en els tres anys de vida en comú amb Ell i amb els altres apòstols va experimentar el seu amor –fins al punt de definir-se a si

mateix 'el deixeble que Jesús estimava'—, el va veure morir a la creu i aparèixer ressuscitat, i juntament amb els altres va rebre el seu Esperit. De tota aquesta experiència, meditada en el seu cor, sant Joan en va treure una certesa íntima: Jesús és la Saviesa de Déu encarnada, és la seva Paraula eterna, que es va fer home mortal”[1].

Tot això ens palesa, com ho fa notar sant Josepmaria, que “el Déu de la nostra fe no és un ésser llunyà, que contempla indiferent la sort dels homes: els seus afany, les seves lluites, les seves angoixes. És un Pare que estima els seus fills fins a l'extrem d'enviar el Verb, Segona Persona de la Trinitat Santíssima, per tal que, encarnant-se, mori per nosaltres i ens redimeixi”[2].

En tots els moments de la seva vida, també com a nadó a la menjadora de Betlem, Jesús ens dona a conèixer la

bondat, saviesa, misericòrdia,
tendresa i grandesa de Déu. “A Déu,
ningú no l'ha vist mai: el seu Fill
únic, que és Déu i està en el si del
Pare, és qui l'ha revelat” (v. 18).

[1] Benet XVI, *Àngelus* del 4 de gener
de 2009.

[2] Sant Josepmaria, *És Crist que
passa*, n. 84.

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/comentari-a-
levangeli-al-principi-era-el-verb/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/comentari-a-levangeli-al-principi-era-el-verb/)
(11/03/2026)